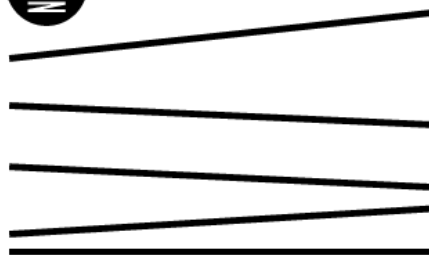

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Gerson, Julius Christian.; af Julius.

Digte for Børn

Kjøbenhavn : forlagt af H. C. Klein, 1845

64 s.

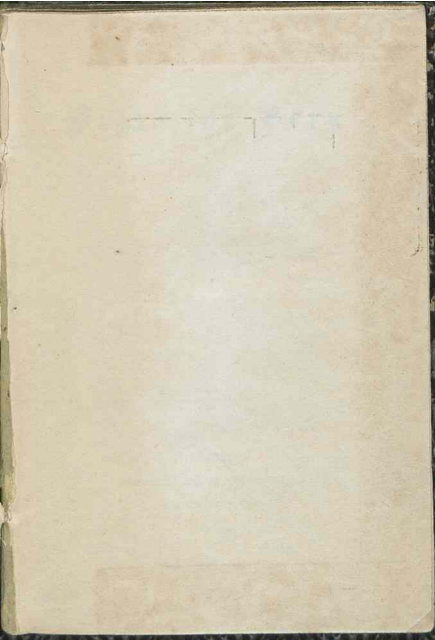
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Digte for Børn

af

Julius.

Kjøbenhavn.

Forlagt af S. C. Klein.

Trykt hos Louis Klein.

1845.

Indhold.

	Side
Den træffende Frelser.....	5
Morgensang.....	7
Nattergalen.....	9
Til Englen.....	11
Trompetblæseren.....	13
Manden i Maanen.....	14
Udfald.....	15
Den stærke Mand.....	16
Manden med Træbenet.....	17
Faderkjærlighed.....	18
Til vor Herre om Vinteren.....	20
Hinden.....	21
Drommen.....	22
Solnedgang.....	24
Dnftet.....	25
Alfredlille.....	27
Det eensomme Træ.....	29
Sommeraften.....	30
Noderø Fødselsdag.....	32

Aftenbøn	34
Morgenbøn	35
Kesentræet	36
Nytaarsdagen	38
Skjæraar	40
Sælgekønen	42
Skibet i Storm	44
Pindse	46
Juul	47
Mit Fædreland	49
Frellden	51
De to Blade	54
Sølsformørkelsen	55
Styrtten og Denen	56
Engtemanden	59
Englen	61
Medesmaalet	63

Den trostende Frelser.

Da Frelseren vandrede synligt
Blandt Menneffets Børn paa Jord,
Dg bragte de vildfarne Skarer
Det Livet bringende Ord;

Da saae han en Dag som han vandred
Alene, hvor Kedron flød,
Et grædende Barn, paa hvis Pande
Man læste en tidlig Død.

Han bøied sig ned over Barnet,
Han løfted det op til sin Barm,
Han kysfed dets kolde Læber
Dg aandede Kinden varm.

Han talede Trøst i dets Dre,
Han talede kjærlige Ord,
Og den, som var nær ved Graven,
Blev siden munter og stor. —

Nu sees ingen Frelser paa Jorden;
Men der, hvor et Barn lider Savn,
Der er han usynligt tilstede
Og trykker det mildt i sin Favn.

Morgensang.

Nu vaagne alle Blomster,
God Morgen og Guds Fred!
Nu vaagne alle Blomster
I Mark og Bed.

De hilse paa vor Herre:
Hav Tak for Fred og Ro!
De hilse paa vor Herre
Med ydmyg Tro.

De aabne deres Hjerter
For Solens milde Glands,
De aabne deres Hjerter
Og deres Sands.

D, hør os, kjære Skaber,
Vi Børn, vi gaae i Blomsters Sted,
D, hør os, kjære Skaber,
Vi bede med!

Nattergalen.

Hvor det klinger smukt fra Bussen,
Jeg vil lytte stille til!
Hvilke Toner! Er det ikke
Nattergalens Fløitespil?
Tirrilli o. s. v.

Jeg kan kjende alle Toner,
Det er dem, som Moder sang,
Naar hun kjærligt sad og vugged
Mig i Søvn saa mangen Gang.
Tirrilli o. s. v.

Det er dem, jeg horte lyde,
Naar jeg leged og var fro;
Gjerne dandsed jeg om Busten,
Men jeg styrrer vel dens Ro.
Tirilli o. s. v.

Siig mig, kjender Du den Søster,
Som Dig hilser paa sin Gang,
Kjære Nattergal i Busten,
Saa fortæl det i Din Sang.
Tirilli o. s. v.

Til Fuglen.

Ville Fugl, som slagrer
Floitende afsted,
Vil Du ikke tage
Mig paa Flugten med.

Over Bjerg og Dale
Og den store By,
Flyve med mig opad
Mod den lette Sky.

Flyve med mig opad
Fra den travle Jord,
Flyve til de Steder,
Hvor vor Herre boer.

Lille Fugl, o frygt ei,
At jeg ikke kan
Flyve med Dig opad
Over Bjerg og Strand.

Har jeg end ei Vinger,
Gaaer det op til Gud,
Tro mig, kjære Fugl, saa
Bøye de nok ud.

Trompetblæseren.

Imorges gik jeg ad Skoven til;
Der skulde I kun have seet —
Ved Skovhuset sad der en lille Dreng
Og blæste i Trompet.

Hans Troie var lappet, hans Vest forslidt,
Han havde bare Been,
Han saae ret saa bleg, saa lidende ud,
At det kunde røre en Steen.

Det kunde man see ved det første Blik,
Han havde lidt megen Nød,
Og otte Aar kun, den stakkels Dreng,
Han blæste Trompet for Brød.

Maanden i Maanen.

Der boer en Mand i Maanen,
En underlig, vanskabt Gen,
Han har et forstrækkeligt Hoved
Dg han har slet ingen Been.

Hans Mund er saa stor, at en Kæmpe
Kan ligge derinde gjemt,
Men tale, det kan han ikke,
Dg det maa dog være slemt.

Han stirrer de Nætter lange
Paa Stjernernes gyldne Skin,
Dg stundom saa synes det næsten
Som Taarer fugted hans Kind.

Der boer en Mand i Maanen,
Han klæder den slet ikke godt,
Dg dog kan man ei lade være
At længes mod ham saa smaat.

Povfald.

Skunden er den friske Sommer,
Skydækt er den milde Luft,
Løvet falder, Vintren kommer,
Knuser Blomsten og dens Duft.

Tung om Hjertet Skoven sukker
Over hvert et Blad, som døer,
Og den kolde Grav sig lukker
Over det, som smilte før.

Jeg er ung som disse Blade,
Og min Sommertid er kort; —
Maatte jeg, min Gud, ei lade
Den unyttet svinde bort!

Den største Mand.

En lille Nisse reiste
Med Extrapost fra Land til Land,
Hans Agt det var at hilse
Paa Verdens største Mand.

Han kom til Stormogulen
Og der hvor Kæmpekaalen groer,
Men mellem alle Kæmper
Ham tyktes Ingen stor.

Da gif han hen til Havet,
Og stirred i det klare Vand; —
Han smilte, thi nu havde
Han seet den største Mand.

Wanden med Træbenet.

Guldmaanen skinner saa deiligt,
Og Søen blinker som Guld,
Der sidder en Wand med et Træbeen,
Han seer paa sin Hattepul.

Han seer paa dens hullede Kanter,
Paa Kjolens pjaltede Flig,
Han tænker: Hvor jeg dog er fattig
Og Gud uendelig riig.

Han tænker: Hvor jeg dog er fattig! —
Men Du, saameget er Dit,
Du Rige, ei sandt, Du kunde
Dog gjerne hjælpe ham lidt!

Faderfjærlighed.

"See! see! der er Storken paa grønne Bång;
"Velkommen, Herr Stork, tilbage!
"Kom nærmere kun og fortæl os engang:
"Hvor har Du gjort af Din Mage?"

"Min Mage, Herr Spørger, hun kommer nok,
"Og det førend Døgnet ender,
"Hun skulde først sige Farvel til en Flok
"Af Børn og andre Frænder."

"Og er Du da selv reist den vide Wei
"Hen over Bjerg og Dale,
"Og har, før Du spredte Din Binge, ei
"Først faa't Dine Børn i Tale?"

„At tale, min Ven, er ei Mandens Sag,
„Han elsker sit Barn i sin Tanke;
„Men føl paa mit Bryst, ikke sandt, dets Slag
„Fortælle, at det kan banke.“

Saa talede Storken og knejsede stolt,
Dg fløi over Dal og Høie;
Men Barnet studsed', og sagde koldt:
„Nei, hør kun hvor den kan støie!“

Til vor Herre om Vinteren.

Blomsten lukker sit Die,
Sænkes taust i sin Grav; —
Herre Gud i det Høie,
Skjærm det Du holder af!

Herre, Haanden Du holde
Over Store og Smaae,
Da vil den lange, kolde
Vinter nok hurtigt gaae.

Da skal Vinterens Nøie
Vel werde stækket nok,
Herre Gud i det Høie,
Skjærm Din fattige Flok!

Hinden.

"Moder, see dog bag Busten
 "Løber den lette Hind,
 "See dog, hvordan den flyver
 "Snart ud og snart ind."

"See dog, hvorledes den leger
 "Glad med de Roser smaae,
 "Hvor den hopper og springer
 "Snart saa og snart saa."

"Moder, see dog bag Busten
 "Løber den lette Hind;" —
 "Barn, den saae jeg alt længe,
 "Det er Dit muntre Sind!"

Drømmen.

Paa Grønsværet sad jeg
Og slumrede ind,
De viftende Blade,
De kjolte min Kind.

Da saa jeg i Drømme,
Bidunderligt nok,
De deiligste Engle,
En mageløs Flok.

De sang, saa det klang i
Det dybeste Bryst,
De spilled paa Harpe,
Saa det var en Lyst.

De dandsed omkring mig
Dg sagde: "Kom med,
"Deroppe, der har vi
"Beredet Dig Sted.

"Deroppe der vorder
"Du Engel som vi,
"For hver Gang vi synge,
"Saa stemmer Du i."

Jeg vaagned af Drømmen; —
Men nu er det Nat,
Dg jeg er saa syg, af,
Saa dødsfyg, saa mat!

Solnedgang.

Solen gaaer saa deiligt ned
Bag den brune Hede,
Storken slagrer langveis fra
Hjemad til sin Hede;
I den lille Lyngtops Skjul
Synger der en eensom Fugl,
Synger nok saa deiligt

Hjemme bag det høie Krat
Staaer min Faders Hytte,
Han, som boer i Himmeltriig,
Naadigt den beskytte!
Maatte den i Dag og Nat
Staae som den iaften staaer,
Huse min Fader og Moder!

Ønsket.

Over Mark og Enge
Mattens Tæppe laae,
Slumrende mit Die
Smukke Syner saae.

Jordens Smaa og Store
Berlede og gif,
Alle vare lige
Store for mit Blik.

Søde Frugter stilled
Skabningens Begjær; —
Himlens Engle fulgte
Kjærligt med Enhver. —

Natten gik tilende
Drømmen var forbi,
Synerne dog fulgte
Mig paa Bei og Sti.

Følge Himlens Engle
Virkeligt min Fod,
Maatte de da lære
Mig at vorde god!

Alfredlille.

Alfredlille sad i Skoven
Med sit Hoved mod et Træ,
Alle Fugle sang foroven
I det skyggesfulde Læ:
„Alfredlille, Du har Kummer,
„Vi vil dysse Dig i Slummer
„Alfredlille!

„Alfredlille, Du har mistet
„Den, som bar Dig ved sit Bryst,
„Men mod Smerten, Du har fristet
„Har vi Taarer, har vi Trøst;
„Kom og bred kun Dine Vinger,
„Til det Fjerne vi Dig bringer,
„Alfredlille!

Alfredlille sad og drømte
Som han aldrig drømte før,
Og de gyldne Løkker strømte
Over Diet som et Slør;
Og hans Dienlaag blev svære:
"Skal vi flyve nu, Du kjære
"Alfredlille?"

Alfredlille lukte Diet —
Alle Fugle sang paa Ny,
Alfredlille fløi fornoiet
Til sin Moder over Sky;
Men i Bust og Træ, fra Løvet,
Lød det inderligt bedrøvet.
"Alfredlille!"

Det eensomme Træ.

Seer Du hist det lille Træ
Ved de visne Grene,
Paa den hele, øde Mark
Staaer det der alene.

Hør, hvordan den hule Storm
Bruiser hen i Løvet,
See, hvordan det bøier sig
Hjerteligt bedrøvet.

Åh, det er som Fattigbarn, —
Ly og Læ det fattes,
Alle Vinde storme om
Stedet, hvor det fattes.

Sommeraften.

Solen gaaer saa deiligt ned,
Mark og Enge dufte,
Og fra Havets grønne Bred
Svale Binde lufte

Over Dalens Blomsterfrands
Lægger sig en Taage,
Ret som over Diets Glands
Trøtte Dienlaage.

Hist og her en enkelt Fugl
Slaaer endnu en Trille,
Flyver derpaa fra sit Skjul
Til sit Hjem, det stille.

Alnaturen gaaer til Ro,
Get — ei følger efter;
Det er Hjertets fromme Tro,
Som faaer friske Kræfter.

Som udfolder Vingen frit,
Løst fra Dagens Færden,
Som gjør Haabet kjæft til sit
Om en bedre Verden.

Moders Fødselsdag.

Min Søster og jeg vi flette en Krands
Af Rosenblade,
Den bringe vi Moder, det gjør os ret
Saa hjerteglade.

Hun pleier os kjærligt, hun bortrydder hvad
Os kunde trykke,
Hun vaager Natten med Dagen for
Vor Liv og Lykke.

Saa god! — Hun har til at sige Alt
En egen Maade,
Saa mild, om hun vil befale os
Hvad eller raade.

Imorgen bliver hun tredive Aar;
Vor Herre give:
Hun altid maatte som nu med os
Førnøiet blive!

Aftenbøn.

Lyset slukkes, Alt er stille,
Hør i Naade, Gud, den Lille!

Tak for Dagen, Tak for Livet,
Tak for Alt, hvad Du har givet!

Tak paa Faders, Moders Begne,
Ogsaa Tak paa mine egne!

Vogt os fjærligt fra det Høie,
Naar vi nu har lukt vort Die!

Giv os Styrke mens vi blunde,
Alt mod Dag vi vaagne sunde!

Gjør saa vore Sorger færre,
Tilgiv os! God Nat, vor Herre!

Morgenbøn.

Natten er svundet, Mørket er endt,
Herre min Gud, Du har Lyset tændt.

Alt hvad der lever og aander paa Jord,
Vaagner og læser sit Fadervor.

Haster til Arbeidet, tænkende paa,
Dagen er kort og kan lidet forslaae.

Led mig da, Fader, paa Vei og paa Sti,
Staae til mit Arbeid mig troligen bi!

Bøgt den Umyndiges vakkende Fod,
Lær mig at vorde ret flittig og god!

Dg vær saa over, om Alt er ei ret.
Kjære Vorherre, gjør Dagen let!

Rosentræet.

Min Søster har et Rosentra
Med smukke Roser paa,
Hvor ofte har jeg ønsket at
Jeg kunde Træet faae.

Det holder sig bestandigt grønt,
Det skaffer os saa tidt,
Naar Vinduet er lukket op
Smaaafuglenes Bisit.

Det dufter saa velsignet som
Det bedste Blomsterbed,
Det hvisker tidt saa mange Ting,
Som ingen Andre veed.

Igaar, det blæste høstlig-koldt,
Og Alt var mørkt og bart,
Da tænkte jeg igjen: af, var
Det Dit, hvor det var rart.

Men saa faldt det mig ind paa Ny,
Det hjalp dog ikkun lidt,
Saa sad min Søster jo som jeg
Og ønskede det som sit!

Nytaarsdagen.

Hver Nytaarsdag, naar Solen dør i de sidste
Flammer,
Besøger os en Engel og dvæler i vort Kammer.

Dg sætter sig fortroligt og kjærligt ved vor
Side,
Dg hører til vor Glæde, og spørger hvad vi
lide.

Dg beder os fortælle hvad Godt vi har ud-
rettet,
Hvor redebon, hvor rast, hvor stadigt, hvor
utrættet.

Dg regner han da sammen en Mængde af det
Gode,

Saa smiler han fornsiet og er saa veltilmode.

Nen er der intet Godt, han til Regningen kan
føie,

Saa gaaer han bort bedrøvet, med Taarer i
sit Øie.

Efteraar.

Løvet dækker Græsset til,
Nogen Skoven staaer,
Nattergalens Klokkespil
Endes for iaar;
Søen, der saa muntert flød,
Under Stormens Klang sin Død
Travl imøde gaaer.

Der er Sorg i Mark og Lund,
Bondens Børn, de smaae,
De, som henad Aftenstund
Der hverandre saae,
Ingen af dem kommer meer;
Bag den trange Væg af Leer
De forlnytte staae.

Nu er det den Marstid da,
Køvet hver en Lyst,
Fattigfolk ei veed hvorfra
De skal hente Trost,
Da den hele Hær af Savn
Hugger som en grusom Ravn
Sønder deres Bryst.

Ja, nu er det Efteraar!
Herren mage det,
Saa den Tid, som forestaaer,
Dem maa vorde let!
Da skal, naar engang paa Ny
Fuglen stiger glad i Sky,
Vi ham takke ret!

Sælgekønen.

Kan Du see den gamle Mutter,
Hun med Klædet om sin Kind,
Som ved Generalens Hjørne
Sælger Jordbær paa en Vind.

Af, hvo skulde see paa hende,
Saadan som hun sidder der,
At hun, nogle Aar tilbage,
Kneiset har i Floiel og Fjer.

Ja, hvo skulde see paa hende,
At hun var en adlig Frue,
Der i hiint Palais paa Torvet
Har beboet den smukke Stue.

Hendes Mand var svag og daarlig,
Sygdom endte snart hans Dage,
Børnene, de riigt opdragne,
Sdte hvad han lod tilbage.

Længe sad den stakkels Enke,
Sulkede i trange Kaar,
Fattigdom og andre Plager
Grebe om sig Aar for Aar.

Snart var der kun Et tilbage! —
Det er Enken, Du har seet.
Børnene — ih, see, der kjøre
De i deres Stadskareth.

Skibet i Storm.

Regnen synker, Stormen fløiter,
Strandens Maager vildsomt flye;
Havet koger, Bølger sprøiter
Skummet mod den høie Sky.

Uden Seil og uden Maaster,
Om dets Bøug de stolte Ræer,
Tumles Skibet hen og haster
Billieløst mod fjerne Skjær.

Tæt ved Stavnens Bryst det folde
Staaer dets Fører uforsagt,
Alle hans Matroser holde
Nasbrudt, aarvaagent Vagt.

Stakkels Folk, de vil desværre
Neppe naae det kjære Hjem! —
Lad os bede til vor Herre,
At han vil bevare dem.

Vindse.

Paa Mark og Enge Solen strøede
I friske Stænk sin Morgenrøde.

Den lette Dug som Perler laae
Paa Baarens første Blomst og Straa.

Fra Lundens Busk og Træer klang
Millioner Fugles Morgensang.

Et lille Lam fra Stien kom,
Og saae sig overrasket om.

„Hvi er dog Alt saa smukt idag?
„Hvi lyder dobbelt Lærlens Slag?

„Hvi mon de første Blomster glindse? —
„D, lod det trindt, det er jo Vindse.”

Jul.

"Velkommen Guds Engle, med Blomster i Haar,
"I komme jo pynted' som Engen i Vaar.

"O sig, hvo har viist Eder Veien herhid
"Ad ujevne Stier ved Nattetid.

"Hvi komme I hid til den Fattiges Dør,
"Som Slud og som Storme besøgte kun før?

"Hvi komme I hid til den fattige Braa,
"Hvor der ei er Stol, I kan sidde paa?"

"Vi komme i Guds, den Almægtiges Navn,
"Vi komme til hver, som har Sorg og Savn.

"Vi komme saa langveis fra fjerne Kyst,
"Hvor Frelseren fødtes til Menneskets Trøst.

"Vi komme til dem, Guds Søn har kjær,
"Dg bringe en glædelig Juul til Enhver!"

Mit Fædreland.

Jeg holder af mit Fædreland,
Det kan ei være andet,
Dets Skov og Søe, dets Dal og Strand,
De fængsle mig til Landet.

Og i Historien læser jeg
Saameget til dets Ære,
Saameget, der kan glæde mig,
Hvoraf jeg stolt kan være.

Og saa — saa er, det føler jeg,
Der Noget i det Hele,
Der uvilkaarligt nærmer mig
Hver enkelt af dets Dele.

Dg er endogsaa Altting smaat,
Hvad Kortet mig kan lære,
Man rummes jo dog der saa godt
Med alle sine Kjære.

Thi er mit lille Fædreland
I Hjertet hjært mig vordet,
Dg naar jeg voxer op til Mand,
Saa vil jeg kæmpe for det!

Trolden.

Der var engang en hæsliq Trold,
Saa slem som han var lang,
Han taalte ingen Munterhed
Og ingen Spøg og Sang.

Og hvor han paa sin Vandring fandt
Et Huus, hvor der var Fred,
Der pønsede han hurtigt paa
At bringe det Fortred.

Og det var Gammel, det var Ung,
Enhver, som han fik fat,
Den piinte han fra Morgenstund
Indtil den mørke Nat

Saa kom han ogsaa seent engang,
Som Solen just gik ned,
Hen til et lille, landligt Huus
Ved Søens stille Bred.

Dg sem han treen i Stuen ind
Med al sin Gift, sit Had,
Han saae en lille femaars Dreng,
Der laae paa Knæ og bad.

Der felled sine Hænder smaae
Dg bad sit Fadervor,
Som Moderen med Smil om Mund
Ham kjærligt læste for.

Dg Trolden saae og hørte til,
Dg glemte reent sin Harm,
Dg folte der for første Gang
Hvordan hans Kind blev varm.

Og sank, han vidste knap det selv,
Paa Knæ ved Hyttens Dør; —
Fra den Tid af er han ei meer
En Trolld som han var før!

De to Blade.

Forleden Morgen gik min Gang jeg i det Grønne,
Og dvælede der taus ved meget af det skønne.

Da faldt mit Die paa to sammenslyngte Blade,
Der eensomt paa en Dvift, sjernt fra de Andre
sade.

Det var som hvert et Pust, der ruskede i Løvet,
Indjog dem heftig Skræk og gjorde dem bedrøvet.

Saa frygtede de for, at næste Windpust vilde,
Hvad nu forenet var, grumt fra hinanden stille.

Det var et yndigt Syn, jeg veed kun eet dets
Mage:

Naar Sodskende staae Arm i Arm i Sorgens
Dage.

Solformørkelsen.

Solen er formørket,
Dagen er som Nat
Jeg gad vidst hvordan med
Blomsten det er fat.

Stakkels Blomst i Bedet,
Hvor den savne maa
Straalerne, der sfinned
Varmt paa Blad og Straa. —

Moder er bedrøvet,
Hun er vred paa mig; —
Jeg gad vidst, om Blomsten
Har det ei som jeg?

Skytten og Ornen.

Over Skovens visne Løv
Ligger Sneens hvide Støv.

Bag det halv nedfaldne Skuur
Staaer en Skytte taus paa Luur.

Rimen fra den svundne Nat
Ligger paa hans Vams og Hat.

Over Skovens aabne Plet
Flyver Ornen stolt og let.

Kredser derpaa sagte, stum
Om det skovbefrandste Rum.

Skytten smiler, i en Fart
Ligger Bøssen ved hans Bart.

"Holdt, Herr Jæger, tæm Dit Nød,
"Sank Din Bøsse, spar mit Blod.

"I det Træ, som støtter Dig
"Har jeg Børn, som savne mig.

"Har jeg Børn, som lide Nød,
"Hvis Dit Skud nu bli'er min Død."

Hurtigt skifter Skytten Sind,
Bøssen synker fra hans Kind.

"Er det Dine, disse Børn,
"Saa vær fri, Du raske Drn.

„Skille Barn og Moder ad.

„Det kan aldrig gjøre glad.

„Flyv til Keden kjæft og frit

„Dette Træ skal være Dit.“

Lygtemanden.

"Søster, tag dig dog iagt,
"Det er vistnok Lygtemanden,
"Ham, der staaer og holder Vagt
"Nede hist ved Moseranden.

"See kun, hvor det glimter der
"Af og til imellem Krybet;
"Søster, kommer Du for nær,
"Trækker han Dig ud i Dybet."

"Troer Du, lille Søster, o,
"Jeg er ingenlunde bange,
"Thi jeg har den faste Tro,
"At han ikke mig skal fange.

"Dg desuden, Søster, kan
"Du vel Faders Ord erindre:
"Der er ingen Lygtemand
"Ilden i vort eget Indre."

Englen.

Man siger, at Englen vaager
Bed Leiet, naar vi sover,
Dg mildner alle Sorger
Dg dækker Blomster over.

Forleden Morgen aabned
Jeg endnu søvnig Diet,
Dg løftede mit Hoved
Lidt henad Siden bøiet.

Da saae jeg foran Sengen,
Med smukke, hvide Binger
En nydelig Guds Engel,
Der kysked paa sin Finger.

Jeg kyskede til Gjengjæld —
Da vakte mig min Moder, —
Og da, da saae jeg tydeligt
Det var min egen Broder.

Det var min egen Broder,
Han, som igaar blev baaren
Bort af den sorte Bærer
Og lagt paa Kirkegaar'en.

Modersmaalet.

"Dit Modersmaal, mit Barn, er smukt,
"Saa smukt som intet andet,
"Det er en deilig, moden Frugt,
"Fremstuds i Fædrelandet.

"En Frugt af al den Blomsterflor,
"Som Barnehaanden sanker,
"Det er de første klare Ord
"For Barndomstidens Tanker."

Saa sagde mig min Lærer sidst,
Da Sprog han sammenligned ;
Dg han har Ret, thi det er vist
Det klinger saa velsignet.

Thi vil jeg lægge Kræfter til,
For rigtigt det at kjende;
Og naar jeg bliver stor, saa vil
Jeg kæmpe med dets Fjende.

